

mærkes, at, medens han fra den 6te Bataillon har modtaget et ufordelagtigt Vidnesbyrd om sit Forhold i Almindelighed, er han omtalt rosende af andre af de Afdelinger, hvorved han har forrettet Tjeneste; særlig bør her fremhæves, at Oberst Wegener siger i sit under 14de August 1870 afgivne Vidnesbyrd om Dr. Møller blandt Andet Følgende: „Batteriet havde Grund til i enhver Henseende at være særdeles tilfreds med den Omhu og Iver, han stedse udviste i Udførelsen af sin Tjeneste, ligesom ogsaa hans Forhold udenfor Tjenesten — saavidt mit bekjendt — altid var hæderligt“.

Endnu skal fremhæves et Par Kjendsgjæringer, som Udvalget er blevet sat i Kundskab om, og som tale til Fordel for Dr. Møller. Først skal da nævnes, at, medens han garnisonerede med sin Bataillon i Altona, udbrød der en Ildløs i Nærheden af Garnisonens Sygehus, der udsatte dette med dets Patienter for Fare. Dr. Møller ilede øieblikkelig til Sygehuset og traf de fornødne Foranstaltninger for at fikke de Syge, uagtet han ikke var ansat ved Sygehuset. — Ved Hærens Tilbagegang fra Dannevirke-Stillingen i 1864 udmærkede han sig ikke blot ved en tro Dpfylbelse af sin Tjenestepligt og udsatte sig for dennes Skyld endog for personlig Fare, men søgte endog med utrættelig Iver at samle og opmuntre Mandskabet. — Ved Fægningen den 8de Marts s. A. ved Fredericia udviste han atter megen Tjenesteiver og stort Mod. Da General Wilster saaledes, for bedre at lede Fægningen, begav sig ud i Forpostskjæden og derved udsatte sig selv for stor personlig Fare og virkelig saaredes ved samme Leilighed, var Dr. Møller i Generalens Nærhed og var den Første, der forbandt hans Saar. I det Hele taget var Kægens Forhold under Fægningen af den Natur, at han af Krigsministeriet under 16de April 1864 indstilledes til at benaades med Dannebrogordenens Ridderkors.

Efter saaledes at have nævnet Alt, hvad der hovedsagelig kan og bør nævnes til Fordel for Dr. Møller, skal Udvalget nu omtale hans Brøde. Sagens Sammenhæng er efter

Domspræmisserne og øvrige Aktstykker i det Væsentlige Følgende:

Den 6te Juni 1870 indlagdes Rekrut af 6te Bataillons 2det Kompagni Nr. 198 Christen Peder Christensen (Husmand i Nørre-Borst ved Ringkjøbing) paa Garnisonshospitalet i Viborg, hvor han blev behandlet af Overlæge Breinholm, indtil Dr. Møller ved Overlægens Afreise til Leiren ved Hald den 14de Juni overtog Sygehuset. Dels paa Grund af, at Sygdommen i den mellemliggende Tid var tiltagen betydeligt, dels paa Grund af, at den fremdeles haardnakket vedblev at holde sig uforandret, fik Dr. Møller den Tro, som dog ikke ses at være bestrykt ved noget under Sagen Dplyst, at Patienten, for at opnaa Raskation, ved kunstige Midler forværrede sin Sygdom, og at han foregav den at være større og smertefuldere, end den virkelig var, hvilken Tro han ligeledes nærede med Hensyn til andre af de paa Sygehuset henliggende Patienter. Da han derfor, efter i et Par Dage at have gaaet og tænkt paa Midler til at sætte en Stopper herfor, den 24de Juli s. A. om Eftermiddagen i Sygehusets Gaard traf Christensen, som kom gaaende fra Haven, blev han ærgert og tænkte, at nu var Leiligheden kommen til dels at vise Christensen selv, at han ikke troede paa dennes foregivne store Svaghed, dels at give de andre formentlige Simulanter et affrækkende Exempel. Han tog da Christensen med ud i Haven og stød ham, uagtet denne kun kunde gaa med Banskælg, og hans Sygdom var smertefuld, dels med Hænderne, dels med sin Stok med Voldsomhed og trods hans Modstand et Par Gange rundt i Havens Gange og gav ham adskillige alvorlige Slag over Benene med Stoffen, for at faa ham raskere afsted, og kommanderede ham til endnu engang paa egen Haand at gaa Haven rundt. Under hele denne Scene var Dr. Møller i en ophidset Tilstand, bebrejdede Christensen, at han vilde liste sig fra Tjenesten, erklærede ham for ikke bedre værd end at spytte paa og truede ham med at skrive hjem til hans Præst, for at denne kunde faa at vide, hvad for en „Skurk“ og „Rjaltring“ Christensen var, og bekjendt